

1

Cândva eram o femeie foarte precaută. David spunea că sunt singura persoană din câte știe el care citește de la cap la coadă condițiile de utilizare Microsoft înainte de a da clic pe „Accept”. Cu toate acestea, iată-mă pe punctul de-a lua poziție, și încă o poziție extrem de îndrăzneță, în numele mamelor de pretutindeni. Stăteam ghemuită de zece minute în spatele unei dubițe albe parcate pe marginea șoselei, așteptând momentul prielnic pentru a-l îmbrânci pe băiețandru în fața unei mașini rulând cu viteză. Era absolut necesar să fac asta; trebuia să le dau o lecție, o dată pentru totdeauna. Bineînțeles, nu era vorba de un copil în carne și oase, doar nu sunt nebună. Era o biată păpușă cu chip de băiat, înfiptă în vârful unui băț lung.

Locuiam împreună cu familia mea pe o stradă lungă și dreaptă din sudul Londrei, străbătută în permanență de tineri zănatoci aflați la volanul unor bolizi ce goneau cu 400 de kilometri pe oră. Sau cel puțin așa presupuneam eu, că erau niște tineri zănatoci. Era greu de spus cu precizie, din pricina geamurilor fumurii; poate că atunci când țipam „Mai încet!”, o călugăriță în vârstă era cea care își scotea de fapt mâna pe geam și-și flutura sfidător degetul mijlociu în direcția mea.

La un moment dat mi-a trecut prin cap să întind o sârmă ghimpată de-a curmezișul șoselei sau să-l pun pe David să se îmbrace în uniformă de polițist și să-i oprească, să le confiște cheile de la mașină și să-i întrebe dacă nu cumva motivul pentru care simt nevoia să conducă cu o asemenea viteză este

acela că au un penis microscopic. Le trimisesem o adresă oficială celor din primărie, solicitându-le să amplaseze limitatoare de viteză și camere video și sugerându-le tot felul de alte măsuri de „calmare” a traficului, dar răbdarea mea ajunsese la limită. Așa că m-am hotărât să rezolv singură problema. Am confecționat cu mâna mea un manechin-copil, pe care l-am înfipt în vârful unei cozi de mătură. Când BMW-ul avea să se apropie, ca de obicei, cu viteza fulgerului, manechinul avea să „țâșnească” dintre mașinile parcate lângă trotuar drept în fața bolidului cu pricina, obligându-l pe șofer să frâneze brusc; în momentul acela eu urma să ies, senină, din ascunzătoare și să-l apostrofez: „Vezi? Vezi ce se poate întâmpla dacă vei continua să conduci cu viteza asta?”, iar el avea să fie atât de ușurat că nu-i decăt o păpușă, atât de recunoscător, încât avea să-mi promită, frângându-și mâinile, că n-o să mai gonească niciodată în halul ăsta.

– Ce faci? mă întrebă David, venind în bucătărie și văzându-mă cum îndes ghemotoace de ziar într-o pereche de ciorapi vechi de-a lui Molly, care urmau să fie picioarele „victimelor”.

– O, nimic. Încropesc un... hmmm... un copil-păpușă.

– Bine. Nici n-am să mă obolesc să te întreb mai departe.

– E ca un fel de sperietoare de ciori. Doar că, în cazul ăsta, are rolul de-a speria mașinile. Dacă șoferii ăștia vitezoși zăresc un copil aflat pe punctul de-a traversa, vor încetini automat.

– Ceee?

– O să-și scoată capul dintre mașinile parcate pe marginea străzii, silindu-i pe șoferi să încetinească în clipa când ajung în dreptul lui.

Am tras peste ciorapii umpluți cu ziare pantalonii de la fosta uniformă de școală a lui Jamie, după care m-am căznit să lipesc picioarele de torsul fabricat din aceeași „materie primă”. Simțeam privirea soțului meu sfredelindu-mi ceafa, dar am rezistat tentației de a mă întoarce cu fața la el și mi-am văzut mai departe de treabă.

– Și ce, ai de gând să-l lași pur și simplu pe stradă, de capul lui, sau cum?

O spusese de parcă lucrul acesta ar fi fost o dovadă de iresponsabilitate crasă din partea mea; ca și când copilul-păpușă putea fi răpit de un agresor-păpușă.

– Nu – o să fiu și eu prin preajmă... l-am lămurit eu, trecând însă sub tăcere faptul că aveam de gând să manevrez păpușa cu mâna mea, cu ajutorul unui par.

Am vârat în interiorul păpușii un băț de bambus, ca să nu se îndoie din mijloc ca prezentatorii emisiunilor tv pentru preșcolari și i-am pus o șapcă mai veche de-a lui Jamie, o pereche de mănuși și niște papuci uzați, ce-i atârnav pe picioarele moi, flexibile. Mai aveam o singură problemă de rezolvat: fața păpușii. La magazinul de măști aveam de ales între Mickey Mouse, o vrăjitoare, diavolul, Frankenstein și Tony Blair. Niciunul dintre personajele cu pricina nu prea aducea cu figura unui copilăș înspăimântat.

Așadar, la ora zece îmi ocupasem poziția lângă furgoneta unui constructor parcată exact în dreptul casei noastre. M-am ghemuit în fața capotei, în așteptarea primului vitezoș. O ceață fină se lăsase peste împrejurimi, cuprinzând strada ca-ntr-o plasă. După zece minute am început să mă simt ușor amețită de la atâta stat ghemuită printre mașini. Șoferii păreau extrem de prudenți la ora aceea – fapt cât se poate de enervant.

Păpușa arăta de-a dreptul deprimant în hainele vechi ale lui Jamie. Atunci m-am gândit că, dacă mi-ar fi venit ideea asta cu câțiva ani în urmă, în locul adevăratului Jamie aș fi putut să duc la grădiniță, în prima zi, o păpușă cu un băț înfipt în fund. Cel puțin atunci bietul meu băiețel n-ar fi trecut prin episodul acela îngrozitor, când era mai-mai să fie călcat în picioare pe terenul de joacă. Îmi venea să mă răstesc la toate acele matahale fioroase de patru ani: „Nu mai alergați ca nebunii – nu vedeți că-l speriați?” De fapt, le-am și spus-o, dar nu m-au prea băgat în seamă.

În fine, în cele din urmă sosi și mașina mult așteptată, BMW-ul negru cu geamuri fumurii și cu țeava de eșapament atât de scandalos de asurzitoare, încât de-abia se auzeau motoarele avionului cu reacție ce străbătea văzduhul, deasupra capului meu. M-am simțit inundată de un val de adrenalină în timp ce nesimțitul acela arogant gonea nebunește înspre mine. „Ce tupeu pe el, să circule cu așa viteză, mi-am spus în sinea mea. Cum îndrăznește să pună în pericol viața copiilor mei“, mi-am zis, tot mai furioasă, pe măsură ce răgetele feroce ale bolidului se apropiau de punctul culminant. În clipa în care cele două tone de oțel ajunseră în dreptul meu am azvârlit cu un gest teatral păpușa în fața mașinii, pentru a-l forța pe șofer să frâneze violent.

În momentul acela mai multe lucruri se petrecură simultan, deși eu le-am perceput separat, ca pe niște acorduri distincte dintr-o melodie. Mai întâi, scrâșnetul periculos al cauciucurilor pe asfaltul șoselei, însoțit de sunetul strident al claxonului și, aproape instantaneu, două izbituri puternice, urmate de zgomotul inconfundabil al unor geamuri care se sparg. Se declanșă alarma altei mașini, care, în mod pur întâmplător, se sincroniza perfect cu ritmul muzicii ce continua să bubuie din interiorul BMW-ului. Ei bine, în momentul acela am izbucnit în plâns. Cum picioarele îmi înțepeniseră de la poziția incomodă în care stătusem atâta vreme, am încercat să strig la șofer, în timp ce mă așezam neputincioasă pe bordura trotuarului.

David mă luă de la secția de poliție patru ore mai târziu. Am fost acuzată de tulburarea ordinii publice, în baza articolului întâi din Legea Prejudiciilor Penale (1971), faptă pentru care urma să fiu trimisă în fața instanței, existând chiar posibilitatea să fiu condamnată la pedeapsa cu închisoarea. Mașina vecinului avea să fie reparată în baza asigurării noastre; cealaltă mașină, în schimb, avea să ne coste mai bine de o mie de lire, fiind necesare reparații serioase la nivelul caroseriei. Șoferul cu pricina n-a primit nici măcar o amendă

pentru depășirea limitei de viteză, ceea ce demonstrează cătă nedreptate există pe lumea asta. Ulterior David a făcut haz pe seama declarației date de șoferul vitezoman la poliție – era o lectură cu adevărat amuzantă. A reușit să facă rost de o copie a declarației, pe care a înrămat-o și a agățat-o pe perete în toaleta de la parter.

Declarația lui Frank Penn, conducătorul autovehiculului marca BMW, de culoare neagră, cu număr de înregistrare X418 NGN, referitoare la accidentul de pe Oaken Avenue, Londra SW4.

Pe data de 27 martie, în jurul orei 10 a.m., conduceam pe Oaken Avenue, în direcția sud, având o viteză de aproximativ 50 de kilometri pe oră. Dintr-odată, exact în fața mea s-a ivit un manechin înalt de mai bine de un metru, având figura lui Tony Blair și îmbrăcat în uniformă școlară, infipt în vârful unui par. Am tras de volan instinctiv, lovind una dintre mașinile parcate pe marginea drumului, dar cu toate acestea n-am reușit să evit manechinul, pe care l-am acroșat cu aripa stângă a mașinii. În consecință, „sosia“ în miniatură a prim-ministrului a fost decapitată, iar capul său a zburat prin aer, pe deasupra parbrizului mașinii mele. Înainte să reușesc să frânez de tot, am mai izbit o mașină parcată în apropiere, moment în care am observat-o pe doamna Alice Chaplin strângând la piept trupul fără cap al manechinului infipt într-o coadă de mătură. Aceasta plângea, ghemuită pe bordura trotuarului, iar la vederea mea a început să țipe la mine: „Vezi? Vezi ce se întâmplă?!“ Am realizat pe loc că avariasem grav cele două autovehicule parcate pe marginea carosabilului și am sunat numaidecât la poliție.

În cele din urmă am scăpat doar cu o amendă contravențională, dar a trebuit să suportăm reparațiile atât la BMW, cât și la cele două mașini de pe strada noastră, precum și costurile de închiriere a altor mașini pe durata reparațiilor. David nu

mi-a spus niciodată suma totală pe care a plătit-o, deși la un moment dat mi-a sugerat să îmi vând un rinichi pe eBay. Târnărul șofer, care se purtase foarte agresiv și grosolan cu mine imediat după accident, înjurându-mă și răcnind întruna și făcându-mă „mentalistă nenorocită“, și-a cumpărat ulterior altă mașină neagră – un Lexus parcă, din câte îmi aduc aminte că mi-a spus David. Dar n-a mai călcat niciodată pe strada noastră. Și pun pariu că n-a mai condus niciodată cu aceeași viteză. Cine știe – poate că undeva, în lumea largă, există un copilaș care astăzi mai trăiește doar pentru că păpușa mea cu chip de Tony Blair a fost dispusă să-și dea viața pentru el. Iar lucrul ăsta merită tot efortul, nu-i așa? Unul dintre polițiști era convins că gestul meu fusese o demonstrație politică de natură anarhistă și nu contenea să mă descoasă dacă luasem vreodată parte la manifestații anticapitaliste. I-am răspuns că nu, că eu votez cu liberal-democrației și copiii mei merg la școala Spencer House.

Faptul că ajunsese în fața instanței a făcut din mine, se pare, o eroină printre ceilalți părinți de la școala copiilor mei, iar asta m-a umplut de bucurie, fiindcă întotdeauna mă simțisem cumva lăsată pe dinafară. „Nu ți-a fost frică?“ m-a întrebat Sarah, prietena mea, într-o dimineață de sâmbătă, când declarația înrămată de pe peretele din baie a fost prezentată mușafirilor, care au citit cu atenție, trecând-o din mână în mână.

– Ca să fiu sinceră, nu m-am gândit nici măcar o clipă la ce s-ar putea întâmpla după aceea. În orice caz, n-a fost cine știe ce din partea mea. Orice mamă normală ar fi procedat la fel... am zis eu ridicând din umeri, în timp ce așezam pe masă tava cu cafea și biscuiți.

– Ba nu, orice mamă normală *nu* ar fi procedat așa – cred că tocmai asta-i ideea, interveni soțul meu.

– Ei bine, eu nu pot să-i spun decât bravo acestei mame! declară Ffion. Străzile au devenit atât de periculoase în ziua de azi, că pur și simplu e imposibil să-ți mai lași copiii să iasă sin-

guri din casă. Iar apoi tot nouă ni se reproșează că îi ducem cu mașina peste tot și nu-i lășăm să se descurce singuri.

– Ce s-a întâmplat cu păpușa decapitată? vru să știe Sarah.

– S-a înscris la școala din Battersea, din câte am auzit, se băgă Philip în discuție. Se pare că e premiantul clasei...

Philip, soțul lui Ffion, nu putea să ia parte la nicio reuniune socială de la cap la coadă, din cauză că nevoia lui disperată de a-și aprinde o țigară îl surghiunea în repetate rânduri afară, pe terasă sau pe balcon. De-aici se căznea să tragă cu urechea și să ofere, din când în când, câte o sugestie, între două pufăituri.

– Nu vorbi înspre noi, dragule, intră fumul în casă, îl atenționează Ffion, după ce hohotele de răs se mai potoliră.

I-am servit cu cafea, în timp ce musafirii continuau să-și treacă declarația de la unul la celălalt, schimbând între ei diverse banalități. Asta nu-i împiedica însă să fie foarte atenți la activitățile progeniturilor lor. Sarah își avertiză fetița să aibă grijă cu creioanele cerate, în timp ce micul meu Alfie era absorbit de jocul de Lego. Fiecare își urmărea propria odraslă, așa cum un actor cu rol minor vizionează filmul în care are de spus doar câteva replici – n-are ochi decât pentru propria persoană. După părerea lui David, iscusința lui Alfie în a construi tot felul de clădiri cu piesele de Lego era un indiciu că ar putea deveni un arhitect talentat la maturitate.

– Sau un bun zidar, comentă William.

Soțul lui Sarah avea obiceiul de a sta în fața bibliotecii noastre minute în șir, examinând cărțile de pe rafturi, obicei care mă neliniștea de fiecare dată, la gândul că s-ar putea să observe cotoarele intacte ale romanelor clasice și, în general, ale volumelor cu caracter erudit, ce zăceau pitite printre romane ușurele și manuale de autoperfecționare. David introduse un CD în combină.

– Nu iarăși *Petrică și lupul*, iubitele, am oftat eu.

– Dar nu-i vina mea, așa vrea Alfie.

– Adică vrei să spui că fiul nostru în vârstă de patru ani are chef de Prokofiev?

- Nu, dar în timp ce tu făceai cafea i-am propus să ascultăm muzica lupului, iar el s-a declarat de acord.

- În orice caz, continuă Ffion, deocamdată îl lăsăm pe Gwilym să deseneze și să picteze cât vrea, dar la un moment dat va trebui să-i punem niște limite, altfel o să ne trezim că vrea să facă școala de arte, în loc să meargă la facultate.

- Dar n-are decât patru ani, scumpa mea.

- Închide ușa, intră tot fumul înăuntru.

- \$\$\$! \$\$\$! Liniște, toată lumea, interveni David. Urmează instrumentele cu coarde. Pe cine reprezintă bucata asta muzicală, Alfie?

- Pe Petrică! rosti Alfie docil.

Din gâtlejurile tuturor celor prezenți răzbătu un murmur de admirație, după care musafirii își reluară conversațiile întrerupte preț de câteva secunde. Sarah se declară de acord că este dificil de concluzionat când trebuie să începi să-l canalizezi pe cel mic înspre o direcție anume, moment în care David interveni din nou.

- \$\$\$, acum e partea de flaut - care personaj este flautul, Alfie?

- Pasărea!

- O, foarte bine, Alfie, spuse Ffion. E adevărat, să-i dezvolti gustul pentru muzică nu-i niciodată prea devreme. Când eram eu însărcinată cu Bronwyn, am desfăcut cât am putut o pereche de căști și mi le-am lipit de pântec și ori de câte ori stăteam întinsă în pat, îi puneam să asculte Șostakovici.

- Aaah, ce frumos! Și acum îi place Șostakovici?

- Hmm... păi, nu mai mult decât alți compozitori clasici. Aveam de gând să-i pun toate cele cincisprezece simfonii în ordine, iar apoi să trec la concerte, dar s-a născut prematur, la opt luni.

- Nici nu mă mir - pun pariu că de-abia a așteptat să iasă de-acolo, spuse William, iar în replică, Ffion râse scurt și neconvingător.

Mă luptam să țin pasul cu Sarah și Ffion încă de când mă oferisem să iau parte la ora de lectură a fiicei mele, ca să îi ajut pe copii să citească. Îmi aduc aminte că m-am simțit ușor indignată când m-au așezat lângă copilul altcuiva. În timp ce copilul cu pricina citea conștiincios, eu îmi întindeam gâtul cât puteam, curioasă să văd cum se împacă Molly a mea cu altă mămică voluntară care își oferise serviciile în acea dimineață. De fapt, veniseră atât de multe mămici dornice să-i spioneze pe profesori, încât abia dacă mai era loc pentru copii.

- B... bine. C... cățel. Spune. Tata, se bălbaia Molly. Bine. Cățel. Spune. M... m... m...

- Mama! Este Mama, scumpa mea, am strigat din capătul celălalt al încăperii. Doar știi cuvântul ăsta, nu-i așa?

Cealaltă mămică păru ușor iritată de întreruperi, dar nu puteam să stau cu mâinile-n sân. Molly știa cuvântul „mama”. Doar era primul cuvânt pe care îl rostise în viața ei; n-avea nevoie decât de un pic de ajutor, atâta tot. Din nefericire, am constatat că faptul că o însoțeam pe Molly la școală nu mă împiedica să-mi fac griji pentru ea. Fiica mea se căznea să pronunțe „bine” și „cățel”, în timp ce fetița de lângă mine zbura parcă peste rândurile cărții pe care și-o alesese singură: „Este un adevăr universal valabil faptul că un singur om ajuns în posesia unei averi incomensurabile va dori inevitabil să...” „Ei bine, cel puțin așa mi s-a părut mie la momentul respectiv.

- Da, foarte bine, Bronwyn, am izbucnit la un moment dat, e suficient cât ai citit. Acum du-te și te joacă puțin. Vreau să spun cu jucării, de data asta. Hei! Mi-am terminat treaba, așa că mă pot ocupa eu de Molly, dacă vrei.

Cinci ani mai târziu acele mămici și soții lor deveniseră prietenii noștri cei mai buni, iar întâii născuți ai tuturor celor din cercul nostru aveau să se confrunte în curând cu examenul de admitere la liceu. În timp ce fiicele noastre luau meditații sâmbătă dimineața, noi ne întâlneam la mine în bucătărie, așa ca acum, și dezbăteam subiectele fierbinți ale zilei. La câte școli ai de gând să depui cerere de înscriere? E adevărat că la